

Af statsministeren, tiltrådt af et flertal (Chr. Christiansen, Ove Hansen, Frode Jakobsen, Kai Jensen, Lund Jensen, Helge Larsen, Waldemar Laursen, Mørk, Carl Petersen og Vivike):

11) Den under nr. 12 foreslåede ændring af § 22 affattes således:

„12. § 22 affattes således:

„§ 22. Uden for byer og bymæssige bebyggelser og uden for områder, der er omfattet af en godkendt byudviklingsplan eller byplan (dispositionsplan), må der ikke uden fredningsnævnets tilladelse opføres bygninger bortset fra sådanne, der alene tjener landbrugs-, skovbrugs-, fiskerierhvervet eller andet på stedet naturligt erhverv samt lokal helårsbeboelse.

Stk. 2. Såfremt fredningsnævnet nægter tilladelse efter stk. 1, kan nævnet samtidig efter påstand herom give erstatning til ejeren.“

Af statsministeren, tiltrådt af udvalget:

12) Efter nr. 14 indsættes som nyt nummer:

„00. § 23, stk. 6, 2. punktum, affattes således:

„Hvor sådanne adgangsveje savnes, kan fredningsnævnet henvende sig til vedkommende kommunalbestyrelse, der drager omsorg for, at en dertil brugelig offentlig sti udlægges og optages på kommunens stifortegnelse i overensstemmelse med bestemmelserne i kap. V i lov nr. 95 af 29. marts 1957 om bestyrelsen af de offentlige veje.“

Til nr. 11.

Ved ændringsforslaget fastslås det, at der inden for de omhandlede områder skal indhentes tilladelse til opførelse af enhver bygning bortset fra sådanne, der alene tjener landbrugs-, skovbrugs-, fiskerierhvervet eller andet på stedet naturligt erhverv samt lokal helårsbeboelse. Til gengæld gives der, såfremt fredningsnævnet nægter en sådan tilladelse, nævnet adgang til efter påkrav at give erstatning.

Der er inden for flertallet enighed om, at den omhandlede rådighedsindskrænkning, der dog ikke er en i henhold til grundlovens § 73 erstatningsforpligtende ekspropriationsbestemmelse, i visse tilfælde kan komme til at virke ubillig over for en grundejer, hvis fredningsnævnet ikke har mulighed for samtidig med at meddele afslag på et andragende om bebyggelse efter begæring at give den pågældende en vis billighedserstatning.

Flertallet er endvidere enigt om, at denne billighedserstatning normalt ikke kan omfatte erstatning for påstået tab, som følger af, at en planlagt udstykning ikke kan gennemføres. Der vil således ikke ved den foreslåede bestemmelse i stk. 2 være skabt hjemmel for at yde erstatning til lodsejere, der har erhvervet en landbrugsejendom med henblik på udstykning til sommerhusbebyggelse eller lignende.

Til nr. 12.

Ændringsforslaget er nødvendiggjort ved en ved lov nr. 95 af 29. marts 1957 om bestyrelsen af de offentlige veje stedfunden ophævelse af lov af 4. juli 1850 angående gangstier i offentligt øjemed.